

Tres coses que es poden fer en vaixell (i l'exnunci Viganò)

Dil, 27/08/2018 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran un retrat de final de vacances. Aquest diumenge el vaig passar en el ferri de Roma a Barcelona embarcat amb la família. Entre endarreriments habituals i embarcaments són més de 24 hores al mar. Això permet fer almenys tres coses:

1. La tecnologia encara que no ha previst que els peixos facin de repetidors i, per tant, és pràcticament un dia sense cobertura mòbil. Així el primer que es pot fer, a més dormir, és llegir. En aquest cas l'opció escollida va ser **G.K. Chesterton** amb el [recull d'articles](#) que tenia pendent sobre "Cristianisme, pensament social i literatura" que **Sílvia Coll-Vinent** va recollir en un volum per emmarcar de la Fundació Joan Maragall.

No cal que els faci l'elogi al conegut polemista, que en molts aspectes no ha estat superat. Com explica Coll-Vinent en el pròleg, amb Chesterton sempre hi ha el perill de quedar-se només amb la cita brillant. Però és inevitable, i més per un periodista. Només una: "Els nostres moderns educacionistes proven de posar en pràctica una llibertat religiosa sense intentar establir que és religió o que és llibertat. Si els sacerdots antics imposaven una afirmació, almenys ells es prenién abans la molèstia de fer-la lúcida".

2. La segona cosa que es pot fer 24 hores en un vaixell és anar a missa. No em consta que la companyia naviliera ofereixi aquest servei habitualment en el ferri. Tot i que vaig llegir que per decisió personal del senyor Grimaldi tots els vaixells de la companyia porten una imatge de Santa Anna, patrona dels mariners (*sic*). El cas és que vam coincidir amb un pelegrinatge a Lourdes encapçalat pel bisbe auxiliar de Roma recentment ordenat **Paolo Ricciardi**. Per megafonia van avisar que tothom estava convidat a assistir a la missa dominical que celebrava el grup,

amb una reacció més aviat burleta de la majoria de passatgers peninsulars i de normalitat dels italians.

L'assistència a una missa enmig del mar és una experiència singular, i també amb un punt de comicitat per la mala mar i els moviments que vam tenir bona part del viatge. El bisbe s'ho va fer venir bé per recordar que els apòstols creien que bolcaria la seva barca i que no van estar segurs fins que Jesús va estar amb ells, com fèiem nosaltres trobar-lo en aquella missa. La celebració veient un mar sense fi, superior a qualsevol de les nostres forces, va ser certament reparadora.

3. I la tercera cosa que es pot fer 24 hores en un vaixell és desesperar-se informativament quan en la breu escala a Sardenya vaig veure la notícia de la carta de l'exnunci **Carlo Maria Viganò** contra el papa **Francesc**. La fugaç cobertura només em va permetre descarregar-me [el text](#) però sense possibilitat de contrastar o comentar-ne el contingut amb altres fonts. Així, vaig fer el que després vaig veure que [deia](#) el papa Francesc a l'avió de tornada d'Irlanda: "Llegiu el comunicat atentament i feu-ne el vostre judici".

Com diu el papa, enseguida es veu que la carta "parla per ella mateixa". Fins i tot sense tenir en compte els [antecedents del personatge](#) i dels seus amics. Es veu, per exemple, la preocupació de Viganò pels càrrecs quan assegura que va ser una conxorxa rosa al Vaticà el que li va impedir ascendir en la cúria.

El nunci Viganó ha fet un Charasma al revés. Com recordareu, l'octubre del 2015 el sacerdot de cúria vaticana **Krzysztof Charamsa** va fer una roda de premsa per revelar la seva homosexualitat i demanar un canvi radical de la posició de l'Església sobre aquest tema. Ho va fer buscant el gran [rebombori](#) mediàtic just a l'inici del Sínode sobre la família que havia convocat el papa Francesc, amb la voluntat d'influir en aquest debat. Resultat: zero.

Ara Viganò ho ha fet durant el viatge del papa a Irlanda i després de l'informe sobre els abusos a l'Església nordamericana per marcar també l'agenda del papa. Amb l'excusa, al cap de 15 anys, de defensar les víctimes dels abusos. En aquest cas, al revés que Charamsa, focalitzant la culpa en l'actual papa i en l'homosexualitat. El context i la forma fan que el resultat d'aquesta suposada voluntat de defensa de les víctimes també sigui zero. Perquè l'objectiu, compartit per altres, és tombar el papa Francesc, no evitar els abusos a menors. Es veu clarament només llegint la carta. Per exemple, quan posa com a referència última a Joan Pau II, però oblida el que tothom sap que no es va fer durant el seu pontificat per perseguir els abusos. Si es tracta de repartir les culpes del que no ha fet bé l'Església aquests darrers anys amb el tema dels abusos, la llista és molt més llarga que la de Viganò. I la llista del que s'ha fet per evitar que es repeteixin, inclou clarament **Benet XVI** i encara amb més rotunditat Francesc.

L'experiència demostra que aquest tipus d'estirabots mediàtics serveixen més donar arguments als qui sempre tenen la pluma a punt per carregar contra l'Església que per solucionar els problemes i, sobretot, per ajudar als qui els pateixen. I això no vol dir que les coses s'arreglin disparant contra el pianista per [desviar](#) l'atenció. Però precisament la millor manera per aturar la neteja que cal fer a l'Església és apartar el papa Francesc i esperar algú que no sigui tant contundent en les seves accions i en les reformes inajornables. Reformes que topen amb la resistència dels amics de Viganò.

Llàstima que ens hem perdut la brillant resposta que escriuria el polemista Chesterton a l'exnunci Viganó. Mereixeria almenys un viatge amb vaixell creuant tot l'Atlàntic, i amb missa diària.